

strækning i min Valgfreds i Gamborg Fjord ved Middelfart, og det er maasse det eneste Sted, hvor den drives i større Udstrækning. Der er et gammelt Marsvinsjægerlav der, som er over 400 Aar gammelt og rækker lige til Middeldalderen. Det har derfor en vis Interesse at opretholde det iblandt os. Desværre trues det af saadanne økonomiske Vanstueligheder, at det ikke uden en lille Haandsrækning fra Statens Side vil være i Stand til at fortsætte sin Virksomhed. — Saa har jeg da kun tilbage at udtale mig ganske kort om Vædringsforslaget under Nr. 65, der gaar ud paa at fastsætte en Undtagelsesstilling for Gendarmerne i Forhold til dette Lovforslag. Vi have jo hørt, at det ikke gælder de „røde“, men de „blaa“ Gendarmere, altsaa, forreftere udtrykt, det militære Gendarmerikorps. Jeg maa dertil sige, at lige saa lidt som jeg kunde give min Stemme til det Vædringsforslag, der forleden tog Sjælen ud af Rivet paa Forslaget om Forsatter- og Kunstnerretten, lige saa lidt kan jeg i Dag give min Stemme til dette Vædringsforslag om Gendarmerne; thi jeg skønner aldeles ikke, hvad Gendarmerne have med Sagtloven at gøre (Afskydelse). Ja, jeg ved naturligvis meget godt, at adskillige ærede Medlemmer ville regne det for en stor Naivitet af mig, at Gendarmerne ikke skulde have noget med Sagtloven at gøre, men jeg fulde dog mene, at det er en lige saa stor Naivitet at tro, at man kan ramme Provisorierne ved at indsætte en saadan Bestemmelse i et Lovforslag, som handler om Sagten, og for øvrigt mener jeg, at den Naivitet, som jeg saaledes maatte være i Besiddelse af, ikke er værre, end at jeg maatte ønske at bevare den, saa længe jeg har Sæde her i Tinget, og jeg vilde ingenlunde bebrejde mine Vælgere, om de fastede mig i min Valgfreds den Dag, da jeg havde sat denne Naivitet til her i Rigsdagen. Jeg tror, at vi have Grund til at betragte det militære Gendarmerikorps som en Institution, der ikke paa nogen Maade i Vængden lader sig opretholde iblandt os, som en Institution, der forsvinder, og derfor er der ikke nogen Grund til at skænke denne Institution større Opmærksomhed end højest nødvendigt. Jeg beundrer i højeste Grad den Opfindsomhed, som har lagt sig for Dagen i Vædringsforslaget under Nr. 65; men jeg maa rigtig nok beklage, at mine Meningsfæller i Udvalget have maaget det saaledes for os, at vi ikke kunne afstemme om et Forslag til en ny Sagtlov uden at skulle sigtes for at stemme for eller imod Gendarmerne. I Henhold til de Ud-

taselser, jeg har fremsført om Gendarmeriet som en Institution, der forsvinder, ved jeg virkelig ikke, hvad Meningen er med et saadant Vædringsforslag som dette. Nogle have sagt, at Meningen var at rejse et Mindemærke, og siden er dette blevet gjort til en Midstang; vi kunne ogsaa gøre det til en Midstang. Dog, liget kunde man maasse have Fornøjelse af i gamle Dage; det kunde maasse tilfredsstille det syttende Aarhundredes Børn, men jeg troede rigtig nok ikke, at det kunde tilfredsstille os i det nittende Aarhundrede. Selv om det var muligt at rejse en Midstang iblandt os over de uheldige Tilstande i Midten af Jirjerne, var det saa værdt at sætte sine Kræfter ind paa at rejse en saadan Midstang? Var det saa ikke bedre at sætte sine Kræfter ind paa at glemme det som noget, der aldrig var passeret? Naar jeg altsaa agter at stemme mod Vædringsforslaget under Nr. 65, maa jeg, efter de Udtalelser, jeg her er fremkommen med, udtrykkelig forvare mig imod, at jeg derved stemmer for eller imod Gendarmerne. Jeg stemmer kun imod et Vædringsforslag paa Sagtloven, men hverken for eller imod Gendarmerkorpet. Denne min Afstemning skal ikke være Udtryk for min Stemning over for Gendarmerne, og det kunde de Herrer, som have stillet dette Vædringsforslag, ikke i fjerneste Maade have Lov til at mene. Min Afstemning skal kun være et Udtryk for min alvorlige Vilje til at komme bort fra de aldeles tomme og unyttige Demonstrationer, som forbitre Tilstanden iblandt os og forhindre det gode Samarbejde, som begge Rigsdagens Afdelinger virkelig have saa stor Trang til, og som Befolkningens stigende Flertal i større og større Grad anraaber os om at komme til. Min Afstemning om dette Vædringsforslag skal betyde hverken mere eller mindre end dette, at jeg ønsker enhver Sag behandlet med Næbenhed og Oprigtighed efter dens saglige Natur.

H. L. Jørgensen: Jeg skal efterkomme den højtærede Formands Ønske og fatte mig ganske kort. Det vil for saa vidt ogsaa være ubehdigt at gennemgaa de forfælske Vædringer, eftersom dette Forslag nu har været forhandlet her i to Dage; men der er dog et Vædringsforslag, som jeg ønsker at behøje lidt. Jeg skal naturligvis ikke nægte, at dette Vædringsforslag — om Forbudet mod Nattejagt — er blevet fremdraget stærkt af mange ærede Medlemmer, men jeg synes dog at have sporet en vis Vigegeblighed der overfor hos enkelte Medlemmer. De lægge vistnok ikke tilstrækkelig Vægt derpaa, og jeg antager, at Grunden dertil er, at de